

## AZ UTOLSÓ TEMPLOMI BESZÉD

**E**ZEN a keddi napon, röviddel délután két óra után érkezett meg Jézus tizenegy apostol, az arimateai József, a harminc görög és bizonyos más tanítványok kíséretében a templomhoz és kezdett hozzá az utolsó beszédéhez a szent épület udvaraiban. E beszéd rendelkezése szerint a zsidó néphez való utolsó folyamodvány és az indulatos ellenségeihez és a jövőbeli elpusztítóhoz — az írástudókhöz, a farizeusokhoz, a szaduceusokhoz és Izráel előljáróihoz — szóló utolsó vádbeszéd volt. A délelőtti folyamán a különféle csoportok lehetőséget kaptak arra, hogy kérdéseket tegyenek fel Jézusnak; e délutánon senki sem kérdezett tőle.

<sup>2</sup> Amikor a Mester beszélni kezdett, a templomudvar csendes és nyugodt volt. A pénzváltók és az árusok nem mertek újra belépni a templomba, amióta Jézus és a feldühödött tömeg előző nap kikergette őket. A beszéd megkezdése előtt Jézus gyöngédséggel a szemében végignézett a hallgatóságán, mely rövidesen meghallhatja az emberiségnek szóló nyilvános búcsúüzenetét az irgalmasságról, melyhez kapcsolódik majd a zsidók hamis tanítóinak és álszent vezetőinek a részéről történő utolsó megbélyegzése.

## 1. A BESZÉD

<sup>1</sup> „E hosszú idő óta, amióta veletek vagyok, járván az országot és hirdetve az Atyának az emberek gyermekei iránti szeretetét, sokan meglátták a világosságot és hit révén beléptek a mennyországba. E tanítással és hitszónoklattal kapcsolatban az Atya számos csodát tett, beleértve még a halott feltámasztását is. Sok beteg és szenvedő ember lett egészséges, mert hittek; de mindezen igazsághirdetés és betegséggógyítás nem nyitotta fel azok szemét, akik nem hajlandók meglátni a fényt, akik elszántak abban, hogy elutasítsák az ország ezen örömhírét.

<sup>2</sup> Az Atyám akaratának megcselekedésével összeegyeztethető módokon én és az apostolaim megtettünk minden tőlünk telhetőt annak érdekében, hogy békében éljünk a testvéreinkkel, hogy megfeleljünk a mózesi törvények ésszerű követelményeinek és Izráel hagyományainak. Következésként törekedtünk a békére, ám Izráel vezetői nem kérnek ebből. Azzal, hogy elutasítják az Isten igazságát és a menny világosságát, a tévedés és a sötétség oldalán sorakoznak fel. Nem lehet béke a világosság és a sötétség között, élet és halál között, igazság és tévedés között.

<sup>3</sup> Sokan közületek hinni mertétek a tanításaimat és már részesévé lettetek az Istennél való fiúi besorolás tudatából fakadó örömmel és szabadságnak. És tanúim vagytok, hogy én felajánlottam az Istennél való ugyanezen fiúi elismerést az egész zsidó nemzetnek, még azoknak is, akik most az elpusztításomra törekednek. És az Atyám még most is elfogadná ezeket az elvakult tanítókat és ezeket a képmutató vezetőket, ha felé fordulnának és elfogadnák az

ő irgalmát. Még most sincs túl késő ezen emberek számára, hogy elfogadják a menny szavát és köszöntsék az Ember Fiát.

<sup>4</sup> Atyám régóta bánik irgalommal ezekkel az emberekkel. Nemzedékről nemzedékre küldtük látnokainkat, hogy tanítsák és figyelmeztessék őket, és ők nemzedékről nemzedékre megölték ezeket a mennytől küldött tanítókat. És most ezek az akaratos főpapok és makacs vezetők továbbra is ugyanezt tervezik. Ahogy Heródes János halálát okozta, úgy ti most az Ember Fiának elpusztítását tervezitek.

<sup>5</sup> Mindaddig, amíg van esély arra, hogy a zsidók az Atyám felé fordulnak és keresik az üdvözülést, addig Ábrahám, Izsák és Jákob Istene ki fogja nyújtani irgalmas kezét felétek; de amint egyszer már megtöltöttétek a megátalkodottság poharát, és amint véglegesen elutasítottátok az Atyám irgalmát, e nemzet a saját bölcsességére hagyatik, és gyorsan eljön majd a dicstelen vég. E népet hívták fel arra, hogy a világ világossága legyen, hogy egy Istent ismerő emberfajta szellemi dicsőségét megmutassa, de oly messze eltértetek az isteni kiváltságaitoknak való megfeleléstől, hogy a vezetőitek arra készülnek, hogy minden idők legnagyobb ostobaságát kövessék el, mivel azon vannak, hogy végleg elutasítsák az Istentől a minden embernek és minden korszaknak szánt ajándékot — a mennyi Atya szeretetének kinyilatkoztatását minden földi teremtménye számára.

<sup>6</sup> És ha egyszer elutasítjátok az Istentől az embernek szóló eme kinyilatkoztatást, a mennyország más népeknek adatik, azoknak, akik örömmel és boldogan fogadják. Az Atya nevében, aki engem küldött, nyomatékosan figyelmeztetek titeket, hogy el fogjátok veszíteni a világban ama tisztségeket, hogy az örökkévaló igazság zászlóvivői és az isteni törvény őrei legyetek. Most ajánlom fel nektek az utolsó esélyt, hogy előrelépjetek és bűnbánatot mutassatok, hogy megmutassátok azon szándékotokat, hogy szívből keressetek az Istent és gyermekek módjára és őszinte hit révén beléptek a mennyország biztonságába és üdvébe.

<sup>7</sup> Atyám régóta munkálkodik a megmentéseken, és én azért jöttem le, hogy közöttetek éljek és személyesen mutassam az utat. A zsidók és a samaritánusok, és még a nem-zsidók közül is sokan hitték el az országról szóló örömhírt, de akiknek elsőként kellene előlépniük és elfogadniuk a menny világosságát, azok következetesen nem voltak hajlandók elhinni az Isten igazságának kinyilatkoztatását — az emberben kinyilatkoztatott Istent és az Istenhez felemelt embert.

<sup>8</sup> E délutánon az apostolaim csendben állnak itt előttetek, de hamarosan meg fogjátok hallani a zengő hangjukat, amint üdvözülésre hívnak és arra buzdítanak, hogy az élő Isten fiaiként egyesüljetek a mennyországgal. És most tanúságra hívom ezeket az én tanítványaimat és híveimet az

ország örömhírében, valamint az oldalukon lévő, nem látható hírnököket, hogy még egyszer szabadulást és mentesülést ajánlottam Izráelnek és vezetőinek. De mindannyian láthatjátok, hogy miként veszik semmibe az Atya irgalmát és hogyan utasítják el az igazság hírnökeit. Mindazonáltal figyelmeztetek titeket, hogy ezek az írástudók és farizeusok még mindig Mózes székében ülnek, és ezért addig, amíg a Fenségesek, akik az emberek országain uralkodnak, alá nem vetik e nemzetet és el nem pusztítják e vezetők helyét, felszólítalak, hogy működjete együtt e vénekkel Izráelben. Nem kívánom meg tőletek, hogy csatlakozzatok hozzájuk az Ember Fiának elpusztítására vonatkozó terveikben, de Izráel békéjével összefüggő minden dologban alá kell vetnetek magatokat nekik. Mindeme dolgokban tegyetek meg mindent, amit kérnek tőletek és tegyetek eleget a törvény alapvető előírásainak, de ne kövessétek az ő rosszcselekedeteik mintáját. Emlékezzetek, ez a bűne ezeknek a vezetőknek: Azt mondják, ami jó, de nem azt teszik. Jól tudjátok, hogy e vezetők nagy terheket kötöznek a vállatokra, mely terheket nehéz elbírní, és hogy a kisujjukat sem mozdítanák, hogy e súlyos terhek cipelésében segítsenek nektek. Szertartásokkal nyomtak el titeket és hagyományokkal taszítottak rabszolgasorba.

<sup>9</sup> Ezen kívül ezek az önző vezetők örömeiket lelik úgy jót cselekedni, hogy az emberek lássák őket. Megszélesítik az imaszíjukat és megnagyobbítják a hivatali ruhájuk szegélyét. Ünnepeken a fő hely megszerzésére törekednek és a főszékeket követelik a zsinagógákban. Magasztaló köszöntések után sóvárognak a vásártereken és arra vágnak, hogy mindenki rabbinak hívja őket. És miközben az emberektől mindenféle ilyen tiszteletet akarnak, titkon megkaparintják az özvegyek házát és hasznot húznak a szent templom istentiszteleteiből. Ezek az álszentek színlelésből hosszú imákat mondanak nyilvánosan és könyöradományt osztanak azért, hogy felhívják magukra a társaik figyelmét.

<sup>10</sup> Bár tisztelnetek kell a vezetőiteket és meg kell becsülnötök a tanítóitokat, szellemi értelemben egyetlen embert sem szabad Atyának szólítanotok, mert egy van, aki az Atyátok, aki az Isten. Ne is fölényeskedjete a testvéreitek felett az országban. Emlékezzetek, hogy azt tanítottam nektek, hogy aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, annak mindenki szolgálójává kell válnia. Ha arra vetemedtek, hogy Isten előtt felmagasztaljátok magatokat, akkor bizonyosan megaláztattok; de aki igazán szerénységet mutat, az bizonyosan felemeltetik. A napi életetek során ne a magatok dicsőségét keressétek, hanem az Isten dicsőségét. Belátón rendeljete alá az akaratotokat a mennyei Atya akaratának.

<sup>11</sup> Ne értsétek félre a szavaimat! Én nem gyűlölöm e főpapokat és vezetőket, akik most az életemre törnek; nem neheztelek ezekre az írástudókra és farizeusokra, akik elutasítják a tanításaimat. Tudom, hogy sokan közületek titokban hisznek, és tudom, hogy nyíltan megvalljátok hűségéteket az országnak, amikor eljön az én időm. De vajon hogyan fogják igazolni magukat a rabbijaitok, hiszen azt állítják, hogy Istennel beszélnek és aztán arra vetemednek,

hogy elutasítsák és elpusztítsák azt, aki azért jön, hogy nyilvánlatkoztassa az Atyát a világoknak?

<sup>12</sup> Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti álszentek! Bezárnátok a mennyország kapuit az őszinte emberek előtt, mert ők éppen nem kaptak felkészítést a ti tanításotok szerint. Nem vagytok hajlandók belépni az országba és ugyanakkor megtesztek mindent, ami a hatalmatokban áll, hogy megakadályozzátok mindenki másnak a belépését. Hátatokat nekivetitek az üdvözülés kapuinak és küzdötök mindenkivel, aki be akar azokon jönni.

<sup>13</sup> Jaj nektek, írástudók és farizeusok, mily képmutatók vagytok! Mert valóban bejártok földet és vizet, hogy valakit áttértté tegyetek, és amikor sikerrel jártatok, nem elégedtek meg addig, amíg kétszer rosszabbá nem tettétek őt annál, mint amilyen a pogányok gyermekeként volt.

<sup>14</sup> Jaj nektek, főpapok és vezetők, akik megkaparintjátok a szegények javait és magas díjakat követeltek azoktól, akik úgy szolgálnák Istent, ahogy szerintük azt Mózes elrendelte! Ti, akik nem vagytok hajlandók irgalmat mutatni, reménykedhettek-e irgalomban az eljövendő világokban?

<sup>15</sup> Jaj nektek, hamis tanítók, vak kísézők! Mit lehetne várni egy nemzettől, amikor vak vezet világtalant? Mind a kettő a pusztulás gödrébe esik.

<sup>16</sup> Jaj nektek, akik nem őszintén tesztek esküt! Csalók vagytok, mert azt tanítjátok, hogy az ember esküt tehet a templomra és megszegheti az esküjét, de hogy aki az aranyra esküszik a templomban, annak meg kell tartania a szavát. Ti mind bolondok és vakok vagytok. Még a becstelenségetekben sem vagytok következetesek, mert melyik a nagyobb, az arany vagy a templom, mely állítólag megszentelte az aranyat? Azt is tanítjátok, hogy ha valaki az oltárra esküszik, az semmi; de hogyha valaki arra az ajándéokra esküszik, mely az oltáron van, akkor azt adósként kell számon tartani. Megint csak vakok vagytok az igazsághoz, mert mi a nagyobb, az ajándék vagy az oltár, mely megszenteli az ajándékot? Hogyan tudnátok igazolni az ilyen álszentséget és becstelenséget a mennyei Isten szeme láttára?

<sup>17</sup> Jaj nektek, írástudók és farizeusok és minden más képmutató, aki ügyel arra, hogy megfizesse a menta-, ánizs- és kömény-dézsma és ugyanakkor nem veszi figyelembe a törvény súlyosabb dolgait — a hitet, az irgalmat és az ítéletet! Ésszerű dolog, hogy ha már megtettétek ez egyiket, ne felejtsetek el a másikat. Valóban vak kísézők és néma tanítók vagytok; kiszűrítek a szűnyogot és lenyelítek a tevét.

<sup>18</sup> Jaj nektek, írástudók, farizeusok és álszentek! Mert gondosan ügyeltek arra, hogy kívülről megtisztítsátok a poharat és a tálat, de belül ott marad a zsarolás, a szertelenség és az ámitás szennye. Szellemileg vakok vagytok. Hát nem ismeritek fel, hogy mennyivel jobb volna előbb belül megtisztítani a poharat, és az után ami kicsordul, az maga megtisztítaná a külsejét? Ti elvetemültek! Kifelé olyan vallási megnyilvánulásaitok vannak, melyekkel arra törekedtek, hogy megfeleljete a mózesi törvény értelmezéséte szerint betűjének, miközben a lelketek gonoszságban merül el és gyilkos érzülettel telik meg.

<sup>19</sup> Jaj mindannyiatoknak, akik elvetitek az igazságot és megvetőleg elutasítjátok az irgalmat! Sokan közületek olyanok, mint a fehérre meszelt sírok, amelyek kívülről szépek látszanak, de belül tele vannak a holtak csontjaival és mindenféle undoksággal. Ti, akik tudatosan elutasítjátok az Isten tanácsát, éppen így látszotok kifelé az emberek számára szentnek és igaznak, de belül a szívetek álszentséggel és gonoszsággal van tele.

<sup>20</sup> Jaj nektek, egy nemzet hamis kísérői! Odaát emlékművet építtetetek a régi idők vértanú látnokainak, miközben összeesküdtek, hogy elpusztítsátok azt, akiről ők szóltak. Feldíszítitek az igazak sírjait és azzal hízelegtek magatoknak, hogy ha az apáitok korában éltetek volna, akkor ti nem öltétek volna meg a látnokokat; és aztán az ilyen önelégült gondolkodás közepette készek vagytok meggyilkolni őt, akiről a látnokok beszéltek, az Ember Fiát. Amennyiben e dolgokat megteszitek, magatok előtt tanúsítjátok, hogy azoknak a gonosz fiai vagytok, akik megölték a látnokokat. Folytassátok hát, és töltsétek tele az elutasításotok poharát!

<sup>21</sup> Jaj nektek, rossz gyermekek! János helyesen nevezett titeket kígyófajzatoknak, és én azt kérdezem, hogy miként menekülhetnétek meg a megítéltetéstől, melyet János kijelentett rátok?

<sup>22</sup> De még most is irgalmat és megbocsátást ajánlok nektek az Atyám nevében; még most is az örökkévaló közösség szerető kezét nyújtom. Atyám elküldte hozzátok a bölcseket és a látnokokat; némelyiküket üldöztétek és másokat megöltetek. Ez után megjelent János, aki az Ember Fiának eljövételét hirdette, és őt elpusztítottátok, miután oly sokan elhitték a tanítását. És most készen álltok még több ártatlan vér kiontására. Hát nem értitek, hogy eljön az elszámolás szörnyű napja, amikor az egész föld Bírója magyarázatot kér e néptől arra, hogy miért utasította el, üldözte és pusztította el így e mennyei hírnököket? Nem értitek, hogy el kell számolnotok mindezen igaz vérről, az első legyilkolt látnoktól kezdve Zekarjahu koráig, akit a szentély és az oltár között öltek meg? És ha továbbra is a rossz útjaitokon jártok, e számadást talán épp e nemzedéktől fogják kérni.

<sup>23</sup> Ó Jeruzsálem és Ábrahámnak gyermekei, ti, akik halálra köveztétek a látnokokat és megöltétek a tanítókat, akiket elküldtek hozzátok, még most is összegyűjteném gyermekeiteket, ahogy a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de nem akarjátok!

<sup>24</sup> És most búcsúszom tőletek. Hallottátok az üzenetemet és meghoztátok a döntéseket. Akik elhitték az örömhíremet, azok már most biztonságban vannak az Isten országában. Nektek pedig, akik úgy döntöttetek, hogy elutasítjátok az Isten ajándékát, azt mondom, hogy engem többé nem lártok a templomban tanítani. Az értetek való munkát elvégeztem. Nézzétek, most elvonulok a gyermekeimmel, és a házatok kiürül!”

<sup>25</sup> És ez után a Mester jelezte a követőinek, hogy hagyják el a templomot.

## 2. AZ EGYES ZSIDÓK HELYZETE

<sup>1</sup> Az a tény, hogy a zsidó nemzet szellemi vezetői és vallási tanítói egykor elutasították Jézus tanításait és összeesküdtek, hogy a kegyetlen halálát előidézzék, semmilyen mértékben nem befolyásolja bármely egyes zsidó embernek az Isten előtti helyzetét. És nem szabad, hogy a magukat Krisztus követőinek vallók előítélettel viseltesenek a zsidókkal, mint halandó társaikkal szemben. A zsidók, mint nemzet, mint társadalompolitikai csoport teljes egészében megfizette annak szörnyű árát, hogy elutasították a Béke Hercegét. Ők már régóta nem az emberek fajtáinak szóló isteni igazság szellemi fáklyavivői, de ez nem jogos érv ahhoz, hogy e régen élt zsidók egyes leszármazottainak olyan üldöztetéseket kelljen elszenvedniük, melyeket a magukat a természetes születésénél fogva zsidó názáreti Jézus követőinek valló türelmetlenek, hitványak és megszállottak mérnek ki rájuk.

<sup>2</sup> A legújabb kor zsidóival szemben ezen értelmetlen és nem-krisztusi gyűlölet és üldöztetés sokszor végződött olyan ártatlan és ártalmatlan zsidó egyének szenvedésével és halálával, akiknek az ősei Jézus idejében őszintén elfogadták az ő evangéliumát és rövidesen rendíthetetlenül meghaltak azért az igazságért, melyet oly nagy meggyőződéssel hittek. Milyen megdöbbentő irtózat söpör végig a figyelő mennyei lényeken, amint azt látják, hogy a magukat Jézus követőinek vallók elmerülnek Péter, Fülöp, Máté és más palesztinai zsidók kései leszármazottainak üldözésében, zaklatásában, sőt meggyilkolásában, akik pedig oly dicsőn adták életüket a mennyországról szóló evangélium első vértanúiként!

<sup>3</sup> Mily kegyetlen és értelmetlen dolog arra kényszeríteni ártatlan gyermekeket, hogy az őseik bűneiért szenvedjenek, olyan helytelen tettekért, melyekben ők teljesen ártatlanok, és amelyekért ők semmilyen mértékben nem lehetnek felelősek! És ilyen gonosz tetteket művelni annak a nevében, aki azt tanította a tanítványainak, hogy szeressék még az ellenségeiket is! Szükséges volt bemutatnunk a Jézus életéről szóló eme beszámolóban, hogy bizonyos zsidó embertársai miként utasították el őt és esküdtek össze, hogy gyalázatos halálát okozzák; de figyelmeztetünk mindenkit, aki e beszámolót olvassa, hogy egy ilyen történelmi beszámoló közreadása semmilyen mértékben nem igazolja azt az igazságtalan gyűlöletet és nem bocsátja meg azt a becstelen hozzáállást, melyet oly sok, magát kereszténynek mondó ember tett a magáévá az egyes zsidókkal szemben sok száz év óta. Az országban hívőknek, azoknak, akik Jézus tanításait követik, fel kell hagyniuk azzal, hogy helytelenül úgy kezelik az egyes zsidókat, mint akik bűnösök Jézus elutasításában és keresztre feszítésében. Az Atya és az ő Teremtő Fia zsidók iránti szeretete sohasem hunyt ki. Az Isten nem tesz különbséget személyek között, és az üdvözülés lehetősége zsidók és nem-zsidók számára egyaránt megvan.

### 3. A SZANHEDRIN SORSDÖNTŐ ÜLÉSE

<sup>1</sup> E keddi napon este nyolckor hívták össze a Szanhedrint a sorsdöntő ülésre. A zsidó nemzet e legfelsőbb bírósága számos korábbi alkalommal nem szabályszerűen már halálra ítélte Jézust. E méltóságos kormányzó testület már sokszor elszánta magát, hogy véget vet Jézus tevékenységének, de korábban még sohasem döntöttek úgy, hogy bármi áron és mindenképpen letartóztatják és kivégeztetik. E keddi napon, Kr.u. 30. április 4-én, éppen éjfél előtt történt, hogy a Szanhedrin, az akkori összetételében, hivatalosan és *egyhangúan* megszavazta Jézus és Lázár halálos ítéletét. Ez volt a válasz a Mesternek a zsidók vezetőinek címzett utolsó felszólalására, melyre csak néhány órával korábban került sor a templomban, és ez a keserű haragból fakadó megnyilvánulásukat tükrözte Jézus utolsó és nyomatékos vádbeszédére, mely ugyanezen főpapokra, megátalkodott szadduceusokra és farizeusokra vonatkozott. Az Isten Fiára való halálos ítélet (tárgyalás előtt történt) kimondása volt a Szanhedrin válasza a mennyei kegyelem utolsó felajánlására, melyet a zsidó nemzetre, mint egységes egészre valaha kiterjesztettek.

<sup>2</sup> Ettől kezdve a zsidókra maradt, hogy tisztán az emberi helyzetük alapján zárják le a nemzetlétük kimért, még hátralévő kevés idejét az Urantia nemzetei között. Izráel eltaszította az Isten Fiát, aki szövetséget kötött Ábrahám-mal, és megíúsult a terv, hogy Ábrahám gyermekei legyenek az igazság fény-hordozói a világ számára. Az isteni szövetséget érvénytelenítették, és a héber nemzet vége gyorsan közeledett.

<sup>3</sup> A Szanhedrin tisztviselői megkapták a parancsot Jézus másnap kora reggeli letartóztatására, de azzal, hogy az elfogására nem kerülhet sor a nyilvánosság előtt. Megmondták nekik, hogy titokban próbálják meg elfogni, lehetőleg hirtelenül és éjszaka. Megértették, hogy aznap (szerdán) már nem megy vissza tanítani a templomba, ezért arra utasították a Szanhedrinnel e tisztviselőit, hogy „csütörtök éjfél előtt hozzátok őt a magas zsidó bíróság elé”.

### 4. A JERUZSÁLEMI HELYZET

<sup>1</sup> Jézus utolsó templomi beszédének eredményeként az apostolok újra csak összezavarodtak és megdöbbentek. Mielőtt a Mester hozzákezdett volna a zsidó vezetőkkel szembeni súlyos vádak megfogalmazásához, Júdás visszavált a templomba, s így mind a tizenketten hallották Jézus utolsó templomi beszédének második felét. Sajnálatos, hogy Karióti Júdás nem hallhatta e búcsúbeszéd első és irgalmas ajánló részét. Azért nem hallhatta a zsidó vezetőknek szóló ezen utolsó irgalmas ajánlatot, mert akkor még mindig tanácskozott a szadduceus rokonok és barátok egy bizonyos csoportjával, akikkel együtt ebédelt, és akikkel arról tárgyalt, hogy mi volna a legmegfelelőbb módja annak, hogy elváljon Jézustól és az apostoltársaitól. Mialatt a Mesternek a zsidó vezetőkhez és urakhoz szóló vádbeszédét hallgatta, Júdás végképp és teljesen eldöntötte, hogy elhagyja az evangéliumi mozgalmat és mossa kezét az egész

vállalkozás kapcsán. Mindazonáltal a tizenkettek társaságában hagyta el a templomot, velük tartott az Olajfák hegyére, ahol apostoltársaival együtt hallgatta meg a Jeruzsálem pusztulásáról és a zsidó nemzet végéről szóló sorsdöntő beszédet, és velük is maradt ama keddi éjjelig a Getszemáni melletti új táborban.

<sup>2</sup> ¶ A tömeg, amely hallgatta Jézust, amint a zsidó vezetőknek való irgalmas felajánlásból hirtelen átváltott erre a lesújtó bírálatra, mely már a kíméletlen megbélyegzéssel volt határos, elképedt és összezavarodott. Azon az éjszakán, mialatt a Szanhedrin ülésén meghozták a halálos ítéletet Jézus felett, és mialatt a Mester az apostolaival és bizonyos tanítványjaival kint ült a szabadban az Olajfák hegyén és előrevetítette a zsidó nemzet halálát, egész Jeruzsálem komolyan és lehangoltan arról az egyetlen kérdéstről vitakozott: „Mit fognak tenni Jézussal?”

<sup>3</sup> ¶ Nikodémusz házában több mint harminc előkelő zsidó jött össze, akik titkon hittek az országban és azt vitatták meg, hogy milyen utat kövessenek, ha esetleg nyílt szakításra kerül sor a Szanhedrinnel. Minden jelenlévő egyetértett abban, hogy nyíltan el kell ismerniük a Mesterhez való hűségüket azon az órán, amikor értesülnek a letartóztatásáról. És pontosan ezt tették.

<sup>4</sup> A Szanhedrint akkor irányító és uraló szadduceusok a következő okok miatt akarták megölni Jézust:

<sup>5</sup> 1. Attól féltek, hogy az a megerősödött népi rokonszenv, mellyel a tömeg iránta viseltetik, a római hatóságok beavatkozását vonhatja maga után, ami veszélybe sodorja a zsidó nemzet létét.

<sup>6</sup> ¶ 2. Az egyházújítás iránti hevülete közvetlenül sújtotta volna a bevételeiket; a templom megtisztítása az anyagi erőforrásaikat érintette.

<sup>7</sup> ¶ 3. Úgy érezték, hogy az ő felelőségük a társadalmi rend megőrzése, és féltek annak következményeitől, hogy Jézusnak az emberek közötti testvériségről szóló furcsa és új tantétele tovább terjed.

<sup>8</sup> ¶ A farizeusok ettől különböző okok miatt akarták holtan látni Jézust. Azért féltek tőle, mert:

<sup>9</sup> 1. Határozottan ellenszegült annak, ahogy hagyományosan a nép felett uralkodnak. A farizeusok szélsőségesen hagyományelvűek voltak, és igen rossz néven vették ezeket a szerintük elszánt támadásokat a vallási tanítóként megszerzett tekintélyük ellen.

<sup>10</sup> ¶ 2. Úgy tartották, hogy Jézus törvénszegő; hogy teljes tiszteletlenséget mutatott a szombati és számos egyéb törvényi és szertartási követelménnyel szemben.

<sup>11</sup> ¶ 3. Istenkáromlással vádolták, mert úgy utalt az Istenre, mint az Atyjára.

<sup>12</sup> ¶ 4. És most már végletesen dühösek voltak rá az utolsó beszédében elmondott keserű megbélyegzés miatt is, melyet Jézus a búcsúbeszédének záró részeként mondott a templomban ezen a napon.

<sup>13</sup> ¶ A Szanhedrin, mely hivatalosan is halálra ítélte Jézust és parancsot adott az elfogására, e keddi napon éjfél

környékén rekesztette be az ülését, miután megállapodtak abban, hogy másnap délelőtt tízkor találkoznak a főpap, Kajafás házában abból a célból, hogy megfogalmazzák azokat a vádakat, melyekkel Jézust bíróság elé kell állítani.

<sup>14</sup> A szaduceusok egy kis csoportja ténylegesen is azt javasolta, hogy orgyilkosság révén szabaduljanak meg Jézustól, de a farizeusok nem voltak hajlandók szentesíteni

egy ilyen eljárást.

<sup>15</sup> ¶ És ez volt a helyzet Jeruzsálemben és az emberek között ezen a mozgalmas napon, mialatt e nagy jelentőségű földi helyszín felett a mennyei lények nyüzsgő tömege várta, hogy szeretett Uruknek valamiben a segítségére lehessenek, de nem tehettek semmit, mert a parancsnokló előjáróik eredményesen tartották vissza őket.